

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Lucií Vítkovou, v právní věci

žalobce: **O [REDACTED] K [REDACTED]**, narozený **[REDACTED]**,
bytem **[REDACTED]**,
zastoupený Mgr. Petrem Adámkem, advokátem,
se sídlem AK na Perštýně 1, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČ: 00025429,
se sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2

o zadostiučinění za nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/98 Sb.,

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 313 320 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Zamítá se žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci částku ve výši 500 000 Kč.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 57.596,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Adámka, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hladíková.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal náhrady škody ve výši 586 791,50 Kč, jako nákladů na právní zastoupení v řízení vedeném před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE], když tento nárok byl následně k procesnímu úkonu žalobce vzat zpět a řízení bylo zastaveno usnesením zdejšího soudu 30. 10. 2012, a dále částky 1 000 000 Kč jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu dle zákona č. 82/98 Sb., z titulu nezákonného trestního stíhání žalobce vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE]. Žalobce popsal průběh namítaného řízení, jeho zahájení usnesením Policie České republiky ze dne 14. 1. 2002, kterým bylo žalobci sděleno obvinění z trestného činu poškozování věřitele, následující další zahájení trestního stíhání žalobce 26. 2. 2003 usnesením Policejního prezidia ČR pro týž trestný čin. Řízení skončilo rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 25. 5. 2011, kterým byl zrušen rozsudek soudu městského a žalobce byl podle ustanovení § 226 písmena b) trestního řádu zcela zproštěn obžaloby, rozhodnutí nabylo právní moci téhož dne. Žalobce ve svých skutkových tvrzeních uváděl celkovou délku řízení trvajících po dobu devíti let, odpovědnostní titul, tedy nezákonnost vedení trestního řízení, která byla potvrzena posledním z rozhodnutí, zásahy do osobnostních sfér, které měly nepříznivý vliv na jeho pověst, způsob života, negativní dopad na důstojnost a psychiku žalobce, taktéž na rodinné vztahy. V neposlední řadě pak uváděl medializaci trestní věci, již utrpělo žalobcovo jméno, pověst, soukromý život. V příčinné souvislosti s vedením trestního řízení byla žalobci zastavena jako advokátovi činnost Českou advokátní komorou v období od 11. 6. 2002 do 5. 4. 2004, což mělo vliv na jeho výdělečnou činnost, následně i přetrvávající povědomí o trvajícím trestním stíhání žalobce a jeho možnost se následně v advokacii uplatnit. Svůj nárok žalobce u žalované uplatnil dne 22. 11. 2011 dle § 14,15 zákona č. 82/98 Sb.
2. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby v plném rozsahu, nespornou skutečností učinila uplatnění nároku žalobce u žalované 22. 11. 2011, jako nároku z nezákonného trestního stíhání vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] ve shora uvedených částkách, když v projednávané věci shledala odpovědnostní titul, tedy vydání nezákonného rozhodnutí, a poskytla žalobci zadostiučinění ve výši 115 000 Kč. Poskytnutí dalšího finančního zadostiučinění pak shledávala nepřiměřeně vysokým.
3. V předmětné věci soud vydal postupně již 2 rozhodnutí soudu I. stupně, a to rozhodnutí č. j. 19 C 6/2012-103 ze dne 11. 3. 2014, kterým pod výrokem I. přiznal žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 71 680 Kč, ve zbytku požadovaného nároku žalobu zamítl pod výrokem II. a pod výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení. K včas podanému odvolání ze strany žalobce co do výroku II. a III. rozhodl Městský soud v Praze svým rozhodnutím č. j. 54 Co 274/2014-127 ze dne 30. 7. 2014, jímž rozsudek soudu I. stupně ve výrocích II. a III. zrušil a v tomto rozsahu vrátil věc soudu k dalšímu řízení. Zdejší soud vázán závazným právním názorem soudu odvolacího se podrobněji zabýval povahou trestního řízení a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby a všechna relevantní kritéria následně zohlednil ve výši přiznaného zadostiučinění dalším rozsudkem zdejšího soudu, vydaným pod č. j. 19 C 6/2012-138 ze dne 27. 1. 2015, jímž pod výrokem I. dopřiznal žalobci další částku finančního zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 13 320 Kč, co do zbytku požadovaného dalšího odškodnění žalobu pod výrokem II. zamítl a dále rozhodoval o náhradě nákladů řízení. Ve věci bylo podáno odvolání žalobcem co do výroku II. a III., o podaném odvolání rozhodoval Městský soud v Praze rozsudkem č. j. 54 Co 203/2015-156 ze dne 7. 10. 2015, jímž rozsudek soudu I. stupně v těchto napadených výrocích potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Žalobce ve věci podal dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, který ve věci rozhodl svým rozhodnutím –

usnesením č. j. 30 Cdo 493/2016-168 ze dne 27. 4. 2016, jímž dovolání odmítl. Rozhodnutí nabylo právní moci 10. 5. 2016. Žalobce dále ve věci podal ústavní stížnost k Ústavnímu soudu, o níž rozhodoval Ústavní soud nálezem Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 2175/16, jímž vyslovil porušení práva stěžovatele na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím orgánu veřejné moci či nesprávným úředním postupem podle článku 36 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 1. 2015, č. j. 19 C 6/2012-138, rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 10. 2015 č. j. 54 Co 203/2015-156 a usnesením Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2016 č. j. 30 Cdo 493/2016-168 a tato rozhodnutí zrušil. V odůvodnění svého rozhodnutí pak Ústavní soud uváděl, že způsob, jakým obecné soudy opřely svá rozhodnutí o údajně srovnatelné případy a jak jím tak učinily, Ústavní soud považuje za protiústavní, když jedním z klíčových případů, se kterým byl případ stěžovatele srovnáván a na jehož základě byla výše zadostiučinění určena, byla věc vedená u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 304/2011, rozhodnutí přijatá v této věci však byla následně Ústavním soudem shledána protiústavními a byla proto zrušena nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3183/15 ze dne 27. 9. 2016. Ústavní soud konstatoval, že ačkoliv byl tento nálezn vydán až po vydání všech tří napadených rozhodnutí, vznikla v jeho důsledku objektivně situace, která znemožňuje, aby Ústavní soud nyní učinil závěr o ústavní konformitě napadených rozhodnutí. Připustil, že projednávaná věc je citované věci skutkově velmi podobná, když jde o obdobné trestní stíhání, související s výkonem profese právníka/advokáta a zásahy do rodinného i profesního života, dlouhé trestní stíhání apod. Ústavní soud dále uvedl, že ačkoliv soudy rekapitulovaly kritéria pro srovnávání případů a určování výše zadostiučinění vyplývající z judikatury Nejvyššího soudu na projednávanou věc, pokud jde o srovnávání s ostatními případy, provedly srovnání i s dalšími projednávanými případy, konkrétně s rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 26 C 297/2011, nezmínily však, jaké okolnosti tohoto konkrétního případu odůvodňovaly přiznání zadostiučinění téměř dvakrát vyšší než v případě stěžovatele, navíc za kratší trestní stíhání.

4. Mezi účastníky bylo učiněno nesporným uplatnění žádosti žalobce u žalované 22. 11. 2011 o náhradu škody nemajetkové a taktéž majetkové z trestního řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] a žalovaná nesporeovala vydání nezákonného rozhodnutí jako odpovědnostního titulu dle § 7 zákona č. 82/98 Sb., a jeho trvání od 14. 1. 2002 do 25. 5. 2011. Mezi účastníky dále bylo učiněno nesporným, že žalovaná na nárok žalobce hradila částku 115 000 Kč.
5. Na zdejším soudu bylo, aby v novém rozhodnutí ve věci, vázán pokyny Ústavního soudu, projednal zbytek nároku na zadostiučinění za tvrzenou nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí žádaného žalobcem, který zůstal předmětem řízení v částce 813 320 Kč (po odečtení částky z původního nároku žádaného ve výši 1 000 000 Kč, 115 000 Kč proplacených žalovanou a 71 680 Kč přiznaných ve výroku I. rozsudku zdejšího soudu z 11. 3. 2014 č. j. 19 C 6/2012-103).
6. K výzvě soudu již v rámci prvního ústního jednání žalobce rozdělil nárok požadovaný žalobou na nárok žádaný před datem 27. 6. 2016 a po tomto datu, s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 5180/2009 z 6. 12. 2011, když trestní stíhání probíhalo částečně před nabytím účinnosti zákona č. 160/2006 Sb., a částečně poté. Na nárok žádaný do účinnosti novely žalobce požadoval částku 435 000 Kč a po účinnosti částku 450 000 Kč, když do těchto částek započítal plnění žalované a uváděl, že má za to, že na první období mu bylo uhrazeno v rámci předběžného projednání nároku částka 65 000 Kč a na období druhé 50 000 Kč a neztotožňoval se s vyjádřením žalované, že celá částka 115 000 Kč byla žalobci poskytnuta na období od 27. 4. 2006.

7. Soud provedl dokazování listinnými důkazy, výslechy svědků a účastnickým výslechem žalobce, ze kterých má za prokázán následující průběh daného řízení a další rozhodující skutečnosti ve věci:

Z podstatného obsahu spisu Městského soudu v Praze sp. zn. [REDAKCE] má soud za prokázány následující skutečnosti: dne 14. 1. 2002 usnesením Policejního prezidia ČR, Úřadu finanční kriminality a ochrany státu, služby kriminální policie a vyšetřování, bylo sděleno žalobci obvinění z trestného činu poškozování věřitele dle § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona spáchaného formou účastenství dle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Ve spise je dále založen úřední záznam ze 14. 2. 2003, kterým došlo k otevření a odpečetění místnosti v [REDAKCE] kde byla uložena počítačová technika zajištěná v [REDAKCE] Dne 17. 2. 2003 žalobce adresoval žádost o přezkoumání postupu policejního orgánu, a to Policejního prezidia ČR, Úřadu finanční kriminality a ochrany státu, služby kriminální policie a vyšetřování Městskému státnímu zastupitelství v Praze. Usnesením z 26. 2. 2003 bylo dle ustanovení § 160 odst. 1, 5 trestního řádu zahájeno trestní stíhání proti obviněnému Mgr. O [REDAKCE] K [REDAKCE] pro trestný čin poškozování věřitele podle ustanovení § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona spáchaný ve stadiu pokusu podle ustanovení § 8 odst. 1 trestního zákona ve formě pomoci podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Žalobce byl vyslýchán v procesním postavení obviněného 5. března 2003, jak vyplývá z protokolu o výslechu obviněného, následně byl vyslýchán 28.8.2003, jak taktéž vyplývá z protokolu o výslechu 27.1.2004, následně byla podána dne 28.12.2005 státním zástupcem Městského státního zastupitelství v Praze na žalobce spolu s ostatními obžalovanými obžaloba pro spáchání trestného činu pokusu trestného činu poškozování věřitele dle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 256 odst. 1 písm. c) odst. 4 trestního zákona a podle § 8 odst. 1 trestního zákona k § 256 odst. 1 písm. b) trestního zákona a jako pomoc k nim podle § 10 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Ve věci probíhala hlavní líčení, a to 26. 3.2007, 27.3.2007, 28.3.2007, 29.3.2007, 30.3.2007, 2.4.2007, 23.4.2007, 24.4.2007, 25.4.2007, 26.4.2007, 27.4.2007, 21.5.2007, 22.5.2007, 24.5.2007, 25.5.2007, 19.7.2007, 20.7.2007, 27.8.2007, 28.8.2007, 29.8.2007, 30.8.2007, 31.8.2007, 1.10.2007, 2.10.2007, 3.10.2007, 4.10.2007, 22.10.2007, 23.10.2007, 26.10.2007, 12.11.2007, 13.11.2007, 14.11.2007, 15.11.2007, 16.11.2007, 21.1.2008 a 22.1.2008, 20.6.2008, 11.8.2008, 12.8.2008, 13.8.2008, 14.8.2008, 15.8.2008, 19.9.2008, 26.9.2008, 5.12.2008, 8.12.2008, když v rámci tohoto hlavního líčení, jak vyplývá z protokolu o hlavním líčení byl vydán rozsudek ve věci pod č. j. 2 T 3/2005-9688, kterým byl žalobce spolu s dalšími čtyřmi spoluobviněnými zproštěn obžaloby z důvodu, že v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy. Proti rozhodnutí podal státní zástupce odvolání, ve věci probíhalo řízení před odvolacím soudem Vrchním soudem v Praze, který ve věci vydal usnesení ze dne 30.3.2010, kterým rozsudek týkající se zproštění obžaloby PhDr. V [REDAKCE] Ž [REDAKCE] JUDr. A [REDAKCE] R [REDAKCE] a JUDr. O [REDAKCE] K [REDAKCE] zrušil a věc vrátil Městskému soudu k dalšímu řízení. 12.10.2010 bylo konáno hlavní líčení u Městského soudu v Praze, v rámci něhož byli obvinění odsouzeni rozsudkem Městského soudu v Praze, konkrétně pokud jde o žalobce, ze spáchání pokusu trestného činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 8 odst. 1 trestního zákona v jeho účinném znění do 31.12.2009 k § 256 odst. 1 písm. a) a c) odst. 4 trestního zákona v jeho znění účinném do 31.12.2009 k trestu podmíněnému odnětí svobody v trvání dvou let podmíněně odloženému na zkušební dobu dvou let. Proti výroku o vině i trestu podali všichni odsouzení odvolání, ve věci bylo konáno veřejné zasedání 25.5.2011 u Vrchního soudu v Praze, v rámci něhož byl rozsudkem rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a znovu bylo rozhodnuto tak, že všichni obžalovaní byli zproštěni obžaloby státního zástupce dle ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.5.2011.

- Z rozhodnutí představenstva České advokátní komory č. [REDAKCE] ze dne 11.6.2002 má soud za prokázáno, že podle § 9 odst. 2 písm. a) zákona č. 85/96 Sb. o advokacii byl pozastaven mimo jiné Mgr. O. [REDAKCE] K. [REDAKCE] výkon advokacie do pravomocného skončení trestního řízení vedeného proti němu na podkladě sděleného obvinění ze 14.1.2002. Z rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 5.4.2004 má soud za prokázáno, že rozhodnutí představenstva z 11.6.2002 bylo zrušeno ke dni právní moci tohoto rozhodnutí.
8. Z výsledku svědkyně R. [REDAKCE] K. [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tato byla bývalou spolupracovnicí žalobce v advokátní kanceláři [REDAKCE] v letech 2007 až 2011. Pokud jde o trestní řízení žalobce, svědkyně uváděla, že v advokátních kruzích řízení bylo obecně známé, již v letech 2002 až 2003 žalobkyně spolu s JUDr. Š. [REDAKCE] zvažovali spolupráci s žalobcem, ale s ohledem na vedení kauzy trestní proti žalobci a medializaci této kauzy tuto myšlenku opustili. Tuto spolupráci navázali až v roce 2007, kdy si spolupráci tzv. mohli dovolit. Svědkyně uváděla, že i v této době však byli klienti, kteří zvažovali, zda se nechat žalobcem zastupovat či nikoliv, šlo o např. až 30% klientů. Uváděla, že v té době vždy museli zvažovat, které kauzy žalobci k zastupování dát a příp. tento musel být vždy zastupitelný. Svědkyně dále uváděla, že celá kauza měla negativní dopad do osobní a rodinný život žalobce, uváděla, že ví o tom, že žalobce uvažoval o jiném bydlení, ale s ohledem na trestní stíhání tuto situaci nemohl vyřešit. Taktéž uváděla okolnosti rozsahu trestního řízení a vedení hlavních líčení. Uváděla dále, že žalobce hodnotí tak, že má schopnosti být partnerem ve velké advokátní kanceláři, avšak s ohledem na vedení trestního řízení toto považovala za určitou stagnaci v jeho kariéře.
9. Z výsledku svědka A. [REDAKCE] R. [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tento je osobním přítelem žalobce, po dobu 20 let jsou osobní přátelé a taktéž spolupracovníci. Uváděl, že žalobce byl nejprve jeho koncipientem, následně společníkem, kterým je i v současné době. Pokud jde o trestní řízení, svědek uváděl, že sám v tomto řízení figuroval jako obžalovaný, tedy okolnosti trestního řízení detailně zná, taktéž byl stíhán jako advokát. Stíhání potom mělo fatální, neodmyslitelný a neodvratitelný důsledek na kariéru, když byla narušena prestiž, důvěra a vážnost celé profese. Uváděl, že řízení bylo medializováno, žalobce tedy následně měl nouzi o klienty, když tito nechtěli být spojováni s jeho jménem. Taktéž uváděl okolnosti pozastavení výkonu činnosti advokáta po dobu asi dvou let u žalobce. Před trestním stíháním uváděl svědek, že s žalobcem měli středně velkou advokátní kancelář, která dobře prosperovala, po sdělení obvinění však vše poměrně rychle skončilo masivním odchodem klientů, když kancelář se následně rozpadla a činnost nevykonávala. Trestní řízení potom mělo velký vliv na kariéru žalobce, když do dneška je tento efekt patrný. Pokud jde o osobní a rodinné vztahy, svědek uvedl, že žalobce je z menšího města, byl více konfrontován s uštěpačnými poznámkami spojenými s trestním stíháním, pokud jde o rodinnou situaci, svědek uváděl, že vše těžce nesla manželka žalobce i rodiče. Svědek dále uváděl, že 14. 1. 2002 byl žalobce zatčen, strávil asi 1 den v cele předběžného zadržení a následně byl propuštěn, ale následně poměrně rychle mu byla pozastavena činnost advokacie. Uvádí, že i z novin a z televize ví, že žalobce vodili v poutech, byl vyšetřován a toto vyšetřování probíhalo poměrně intenzivně po dobu jednoho roku, když toto následně polevilo a probíhalo zdlouhavé trestní řízení. Svědek uváděl, že sám byl přítomen jednání o pozastavení činnosti advokáta, když představenstvo Advokátní komory nebylo ochotno vyslyšet ani druhou stranu, a všichni byli pod vlivem trestního řízení. Po dobu pozastavení činnosti žalobce nemohl profesně vykonávat ničem a prováděl pouze přípravné práce pro jiné advokáty. V rámci jednání předsednictva Advokátní komory, kterého byl svědek účasten, svědek uvedl, že bylo žalobcovu jméno i ponižováno. Následky trestního stíhání potom svědek uváděl, že žalobce pocítuje dodnes, ale již ne v takové intenzitě jako dříve, spousta lidí na něj

zapomněla nebo jej méně vnímala, dosud však nebyla reparována pověst žalobce, a to ani zprošťujícím rozsudkem, když tato pověst nadále zůstává poškozena.

10. Z účastnického výsledku žalobce má soud za prokázáno, že tento se vyjadřoval k celému vedení trestního řízení započatému v lednu roku 2002, když uváděl, že již v této době advokátní kancelář pocítovala dopady trestního stíhání JUDr. R. [REDACTED] a PhDr. Ž. [REDACTED]. V 6:30 ráno 14. 1. potom pro něj přijeli policisté přímo domů, kdy celá rodina byla přítomna jeho vyvedení a následně zůstal 36 hodin ve stresu o svou rodinu a jeho nejbližší. Vazba sice na něj uvalena nebyla, nicméně pokud jde o následnou délku trestního řízení, ta trvala nepřiměřeně dlouhou dobu. Uváděl, že kdykoliv se ozve zvonek, bál se, jestli pro něj opět přijdou. Toto trvalo po dobu jednoho až dvou let, kdy všichni byli ve stresu, asi za půl roku po prvním obvinění došlo druhé obviněním jeho osobu a následně taktéž pozastavení výkonu advokacie, které žalobce zasáhlo jednak psychicky, ale i hmotně. Žalobce uváděl, že v té době žil z úspor, v prvním roce potom ničeho nevydělával a navíc musel hradit právní zastoupení, když zde probíhali intenzivní úkony trestního řízení. Uváděl, že s rodinou uvažovali o změně bydlení, ale následně museli zůstat u rodičů manželky, když si nemohl vzít ani hypotéku, byly narušeny veškeré plány a i atmosféra malého města přispěla k tomu, že se na něj lidé obraceli s četnými dotazy a neustále se musel obhajovat. Nikdy nepřispěl k délce daného řízení, když toto si nemohl dovolit. Žalobce se dále vyjadřoval k okolnostem pozastavení činnosti advokáta, když toto vnímal jako ostudné, vše bylo činěno pod tlakem médií a docházelo k nepříjemným jednáním, kdy i JUDr. Č. [REDACTED] se vyjadřoval urážlivě v člancích o žalobci. Opakovaně pak žádal advokátní komoru o možnost povolení výkonu advokacie, tato však rok až dva roky nerozhodla o jeho požadavku. Poté, co bylo zrušeno rozhodnutí o pozastavení výkonu, žalobce uváděl, že musel opětovně začít od nuly, když klienti byli pouze drobní a nebylo jich moc, dále byl limitován vedením hlavních líčení, takže nemohl pracovat tolik, jak by chtěl. V té době měl malé děti a zvýšené finanční nároky s ohledem na náklady obhajoby. Z tohoto důvodu následně taktéž odešel do advokátní kanceláře [REDACTED] v roce 2007, neboť mu vlastní praxe nešla, tak jak by si představoval. Rodina se od žalobce neodvrátila, věřila mu, ale uváděl, že byly znát negativní vlivy jeho trestního stíhání, manželka byla konfrontována se vzniklou situací, především situací ekonomickou, které se musela přizpůsobit. V průběhu trestního řízení začal pochybovat i sám o sobě, následně se bál vykonávat i úkony advokacie po jejím povolení. Dodnes má pochybnosti, pokud jde o úkony a je velmi opatrný. Uváděl, že o všem se velmi hovořilo, kauza byla medializovaná, a to v novinách i v televizi. Rodiče žalobce byli z celé situace velmi zoufalí, když otec byl státním zástupcem a matka učitelka, žijí v malém městě, kauza je poznamenala. Pokud jde o zdravotní stránku žalobce, uváděl, že nebyl nikdy hospitalizován v příčinné souvislosti s vedením trestního řízení ani nebral léky, ale má zvýšené problémy se zády, které může připisovat zvýšenému stresu spojeným s trestním řízením.
11. Z výsledku svědka T. [REDACTED] B. [REDACTED] má soud za prokázáno, že tento je osobní i pracovní přítel žalobce, stýkají se i rodiny. Pokud se měl vyjadřovat k trestnímu stíhání žalobce, uváděl rok 2002, kdy započalo trestní stíhání JUDr. R. [REDACTED] a následně zbytku advokátní kanceláře, když uváděl, že vše se řešilo i po pracovní stránce, neboť advokátní kancelář zastupovala klienty. Uváděl silnou medializaci daného případu, zásah do osobnostní roviny, jak žalobce, tak i jeho rodiny. Advokátní kancelář se v podstatě rozpadla, žalobce měl následně zastaven výkon advokacie, tedy kancelář přestala mít zakázky. S žalobcem svědek měl původně společnou a obdobnou životní úroveň, následně se vše rozdělilo poté, co žalobce neměl práci a přestal vydělávat, taktéž nedostal hypotéku, když chtěl řešit společné bydlení. Svědek se vyjadřoval taktéž o zásazích do sféry rodinné, do sféry jeho rodičů, uváděl, že žalobce v té době měl malé děti a nikdo

nevěděl, jak trestní stíhání dopadne. Uváděl, že to žalobci zničilo profesní kariéru, tak i jeho osobní život, byl předmětem rýpavých dotazů na maloměstě, vystaven talku okolí. Nejtěžší období potom svědek specifikoval jako pozastavení výkonu advokacie u žalobce, když tento nemohl následně lépe vydělávat, byl limitován finančními prostředky a klienti se k němu obraceli zády. Řízení vždycky probíhalo určitými fázemi, především ve chvíli, kdy se začalo řízení medializovat, a zvýšil se mediální tlak. Svědek dále uváděl, že i sám má osobní zkušenost s trestním procesem, když byl vyslýchán jako svědek na začátku trestního stíhání a už tenkrát po [REDAKCE] jej sháněli policisté a sousedé byli s touto situací konfrontováni, bylo to pro něj velmi nepříjemné.

12. Z výslechu svědka Z. [REDAKCE] M. [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tento zná žalobce více jak 20 let, podnikali nějaký čas spolu a jsou kamarádi, znají se i rodiny. Uváděl, že žalobce potkal po studiích, následně na začátku roku 2001, v lednu či únoru se stali spolupracovníky v advokátní kanceláři [REDAKCE]. Svědek uváděl, že nejprve bylo vedeno trestní stíhání proti JUDr. R. [REDAKCE], následně potom další trestní stíhání, když již toto odstartovalo těžké období v advokátní kanceláři, když byly odňaty spisy a počítače. Uváděl, že následně všichni v kanceláři byli degradováni na mafiány, uváděl, že nasazení policejních prostředků se mu zdálo nepřiměřené již od začátku, následné trestní řízení probíhalo velmi liknavě a vleкло se léta, což mělo vliv na všechny pracovníky advokátní kanceláře. Uváděl, že následně došlo ke změně advokátní kanceláře na [REDAKCE], neboť ostatní byli velmi negativně vnímáni klienty. Svědek uváděl dále, že osobně zná i manželku žalobce, stýkali se, ta v době zadržení byla na mateřské dovolené, měli tenkrát malé dítě a nikdo nevěděl, jak vše bude probíhat. Panovala velká nejistota, když nikdo nevěděl a měl rozdílné informace o sledování či odposleších, člověk propadal i paranoie, když nikdo nevěděl, jak trestní řízení se dále bude vyvíjet. Pokud jde o dopad do finanční sféry žalobce, tento pocítili všichni zúčastnění, když většina klientů se od advokátní kanceláře odvrátila a taktéž si klienti podávali stížnost i na samotného svědka s tím, že nedokázal ochránit advokátní tajemství v rámci zásahu policie a prohlídky. Svědek uváděl, že v průběhu roku 2002, resp. v jeho polovině, zůstali v zásadě bez příjmu všichni, když i u žalobce k tomu došlo dříve pozastavením výkonu advokacie. Svědek sám uváděl, že ke konci roku 2003 z těchto důvodů sám opustil advokátní kancelář a začal vykonávat praxi samostatně. Svědek uváděl, že s ohledem na to, že on sám trestně stíhán nebyl, byl pro sousedy zajímavý, nevyhnul se otázkám a uštěpačným poznámkám, špatně vše nesla i rodina žalobce. Svědek dále uváděl, že taktéž ví, že žalobce se mu svěřoval o spolupráci s advokátní kanceláří [REDAKCE] která následně nedopadla s ohledem na to, že tito si nemohli dovolit riziko vůči svým klientům v rámci trestního stíhání žalobce.
13. Ze svědecké výpovědi P. [REDAKCE] H. [REDAKCE] má soud za prokázáno, že tento zná žalobce od základní školy, dosud se s ním vidá, je s ním v kontaktu. Tento svědek opětovně potvrzoval mediálnost daného trestního řízení, když uváděl, že s žalobcem se vidali více méně dennodenně, když na maloměstě každý o každém ví. Mluvílo se o celé kauze, lidé se velmi vyptávali, rodiny se do té doby stýkaly, jezdily společně na dovolenou, na hory, ale po zahájení trestního stíhání, tyto aktivity byly utlumeny, a to jednak z finančních důvodů a jednak z důvodu vedení trestního stíhání, kdy se žalobce musel dostavovat k soudu. Sám svědek uváděl, že sám pocítil vliv trestního stíhání, když po zadržení žalobce měl hodně telefonátů, všichni věděli, že se společně kamarádí. Uváděl, že v době pozastavení činnosti advokáta byla manželka žalobce na rodičovské dovolené, bylo zřejmé, že žalobce si nemůže dovolit řešit společně bydlení, příp. dovolenou. Svědek se dále vyjadřoval ke změně osobnosti žalobce v průběhu vedení trestního řízení, když uváděl, že byl veselý povahy, následně byl zahořklý, vše snášel špatně, nebyla s ním legrace, trápila ho nejistá budoucnost, když měl malé děti a rodinu nedovedl v tu chvíli

zabezpečit. Taktéž manželka vše nesla velmi těžce, byla utrápená, nevěděla, co jí čeká. Následně byly omezeny i setkání s manželkou svědka.

14. Z výslechu svědka J. C. má soud za prokázáno, že tento je advokátem, v roce 1974 začal fungovat jako advokátní koncipient a následně jako advokát, který znal otce žalobce, který byl bývalý okresní prokurátor. Uváděl, že otec žalobce byl morální a právní autoritou, na gymnáziu svědek následně vedl 14 let vodácký kroužek, odtud zná žalobce, který gymnázium navštěvoval. Uváděl, že vždycky žalobce byl spolehlivý, byl perfekcionalista, bylo vidět, že to v životě někam dotáhne. Následně se blíže sblížili, po odchodu na vysokou školu se žalobce zajímal o profesi a několikrát navštívil i advokátní kancelář svědka. Svědek uváděl, že následně jej po určitou dobu neviděl a potom se objevily v tisku zprávy o jeho trestním stíhání, když se o kauzu zajímal podrobně, tuto znal však pouze z tisku. Následně žalobce potkal, což bylo zřejmě v zimě roku 2002, byl zaskočen, jak byl žalobce vyděšený, smutný a nervózní. Bavili se o dopadu celé kauzy do psychiky, taktéž mu svědek nabídl pomoc. Svědek uváděl, že se mu žalobce svěřil ohledně rozhodování o pozastavení výkonu advokacie jeho osoby a žádal případnou pomoc, když svědek uváděl, že si vyžádal od žalobce materiály o jeho trestním stíhání a chtěl případně v jeho prospěch lobovat na představenstvu Advokátní komory. Vše bylo vnímáno velmi intenzivně, neboť se i svědka ptali známí, např. učitel z gymnázia ohledně trestního stíhání žalobce, taktéž svědek uváděl, že potkal otce žalobce, který vše velmi těžce nesl, neboť to byla morální autorita a vše se ho velmi dotýkalo. Obdobně potom toto vše vnímala matka, se kterou taktéž byl svědek v kontaktu. Svědek se prostřednictvím JUDr. V. snažil působit na nepozastavení výkonu advokacie, ale neúspěšně. Uváděl, že zde nebylo žádné porozumění a nekompromisně Advokátní komora výkon činnosti advokáta žalobci pozastavila. Svědek dále uváděl, že následně žalobce potkal, viděl, že má problémy existenční, znal jeho ženu, v té době byla na mateřské dovolené, svědek se poté taktéž snažil žalobce uplatnit v rámci advokátní kanceláře svědka, avšak kolegové byli proti. Svědek následně byl taktéž přítomen po určité době dalších žádostí žalobce o možnost zrušení rozhodnutí ohledně zrušení pozastavení výkonu advokacie, když toto se následně po určité době podařilo. Po tomto zrušení se žalobce mohl vrátit ke své profesi, ale svědek uváděl, že z následných setkání ví, že návrat do profese byl těžký, původní advokátní kancelář se zcela rozpadla, žalobce ztratil klientelu a nedůvěřovali mu ani advokáti, ani klienti, což ho profesně poznamenalo. Uváděl, že bylo znát, že žalobci selhalo sebevědomí a sebedůvěra a také nemožnost získat významné klienty. V té době měl žalobce malé děti, existenční potíže přetrvávaly a nevěděl, zda i jeho manželství vydrží, zda manželka vydrží tato traumata. Vše se promítalo do jeho osobního života. Sám svědek uváděl, že od počátku věřil v žalobcovu nevinu, avšak trestní řízení trvalo před 9 let a toto zasáhlo do jeho sféry tak významně, že do současné doby toto nelze vymazat.
15. Na ostatních důkazních návrzích účastníci netrvali, soud proto další dokazování navrženými listinnými důkazy, případně výslechy svědků již neprováděl, když dosavadní provedené dokazování shledává vyčerpávajícím.
16. Podle § 1 zákona č. 82/98 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.
17. Podle § 3 zákona č. 82/98 Sb., stát odpovídá za škodu, kterou způsobily a) státní orgány, b) právnické a fyzické osoby při výkonu státní správy, která jim byla svěřena zákonem nebo na základě zákona, c) orgány územních samosprávních celků.

18. Podle § 5 zákona č. 82/98 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena a) rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, b) nesprávným úředním postupem.
19. Podle § 8 zákona č. 82/98 Sb., odst. 1, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem.
20. Podle § 31a zákona č. 82/98 Sb., odst. 1, bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2, zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3, v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména a) k celkové délce řízení, b) ke složitosti řízení, c) k jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.
21. S poukazem na závěry rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1191/08 (použité například i v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č. j. Ncp 2999/2012-166, ve kterém bylo rozhodováno 3. 4. 2013 ve věci probíhající u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 C 183/2012), soud uvádí s ohledem na tato rozhodnutí, že posuzoval celý nárok žalobce za celé jeho trestní řízení, aniž by nárok vylučoval k samostatnému projednání a postupoval Vrchnímu soudu v Praze s ohledem na případné vyřešení otázky věcné příslušnosti soudu, a to i za situace, kdy vyzval ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu České republiky citované shora žalobce k rozdělení předmětných nároků žádaných před a po účinnosti novely zákona č. 160/2006 Sb. Účelem řízení dle zákona č. 82/98 Sb., je totiž odškodnění nemajetkové újmy, která v souvislosti s nezákonným trestním stíháním žalobce jako takovému vznikla a v tomto směru nelze zatěžovat žalobce vyúčtováním a rozdělováním nemajetkové újmy podle uměle vytvořených právních norem, které nikterak nerespektují situaci faktickou, kdy žalobce nutně chápal své trestní stíhání jako jeden celek a z jednoho celku mu potom nemajetková újma vznikla. Úhrada částky 115 000 Kč žalovanou potom taktéž byla poskytnuta jako odškodnění na celé trestní stíhání žalobce.
22. Po právní stránce žalobcův nárok soud hodnotil dle ustanovení § 5 písm. a) a § 7 odst. 1, § 8 a) a § 31a) zákona č. 82/98 Sb., když provedeným dokazováním byla jednoznačně prokázána existence odpovědnostního titulu dle zákona č. 82/98 Sb., tedy nezákonného rozhodnutí, jímž je usnesení o zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu ve smyslu § 8 odst. 1 z. č. 82/98 Sb. v případě, kdy trestní stíhání nekončí pravomocným odsouzením (rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). S ohledem na průběh daného řízení, jeho délku, povahu trestní věci, která byla žalobci kladena za vinu a zásahy do osobnostních sfér pak soud uvádí, že samotné konstatování porušení práva se v daném případě nejeví zadostiučiněním dostačujícím, a ve shodě s žalovanou potom přistoupil k hodnocení adekvátní částky pro finanční zadostiučinění. Při svém rozhodnutí se řídil rozsudkem Nejvyššího soudu České

republiky z 27. 6. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, a z 21. 8. 2012 sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, a vycházel především z povahy trestní věci, délky trestního řízení a taktéž z následků způsobených trestním řízením ve sféře osobnostní i profesní.

23. Pokud jde o povahu trestní věci, která byla zmiňována již shora, soud zvážil specifika daného případu, když trestní stíhání žalobce bylo zahájeno usnesením Policejního prezidia ČR ze 14. 1. 2002, následně z 26. 2. 2003 bylo zahájeno další trestní stíhání žalobce, a to pro závažnou trestnou činnost (trestný čin pokusu trestného činu poškozování věřitele dle § 256 odstavec 1 písm. c), odst. 4 trestního zákona), za který hrozil žalobci trest odnětí svobody ve výměře 2 až 8 let. Pokud jde o další kritéria projednávaného případu, trestní stíhání probíhalo v projednávaném případě mezi pěti obžalovanými po dobu 9 let a 4 měsíců (od 14. 1. 2002 do 25. 5. 2011). Pokud jde o průběh trestního řízení, provedeným dokazováním bylo prokázáno, že ve věci probíhalo zpočátku mnoho výslechů obviněných, následně celkem 47 hlavních líčení, 1 veřejné zasedání konané u Vrchního soudu v Praze a věc byla projednávaná na dvou stupních soudní soustavy opakovaně. Žalobce nebyl vazebně stíhán, trestní stíhání proti jeho osobě však bylo značně medializováno, jak potvrdili taktéž svědci ve svých svědeckých výpovědích. Svědci dále potvrdili taktéž intenzivní zásah vedení trestního stíhání do roviny osobní, rodinné i profesního života žalobce tak, jak žalobce tento zásah tvrdil ve skutkových tvrzeních obsažených v žalobě. V projednávaném případě pak nelze s jistotou uvést, jaké období trvání trestního řízení žalobce vnímal jako nejintenzivnější zásahy do jeho osobnostní sféry, medializace však probíhala prostřednictvím televize i prostřednictvím tisku a byla dle svědeckých výpovědí neuvěřitelně vysoká. Především pak první fáze zahájení trestního stíhání, když žalobce pochází z malého města, kde byla trestní situace vnímána odlišně od velkých měst, žalobce byl pod drobnohledem a má zde vytvořeny úzké vazby, kdy jej lidé osobně znají, byla zřejmě pro žalobce fází nejhorší. I pokračování trestního řízení v dalších letech jeho trvání však žalobce intenzivně vnímal, a to především s ohledem na skutečnost, že měl manželku na mateřské dovolené, malé dítě, manželka byla v podstatě závislá i finančně a ekonomicky na jeho zaměstnání. Pokud jde o další významné následky vedení trestního řízení, které se projeví v osobnostních sférách žalobce, jde o zásahy v ekonomické sféře, když žalobce původně uvažoval o možnosti nového bydlení s ohledem na mladou rodinu, avšak nebyla mu poskytnuta hypotéka a taktéž mu byl pozastaven po dobu téměř dvou let vedení trestního stíhání (od 11. 6. 2002 do 5. 4. 2004) výkon advokátní činnosti pro pozastavení této činnosti Českou advokátní komorou na základě rozhodnutí představenstva České advokátní komory ze dne 11. 6. 2002. Poté bylo pro žalobce velmi obtížné vrátit se zpět ke svému zaměstnání, jak bylo potvrzeno ze svědeckých výpovědí i výpovědi účastnické, neboť i po zrušení rozhodnutí Českou advokátní komorou dobré jméno žalobce, pokud jde o stránku profesní, značně utrpělo vedením trestního řízení a klienti se od něho odvraceli. Samostatná advokátní praxe pak dle účastnické výpovědi žalobce zkrachovala a v roce 2007 byl nucen se nechat zaměstnat v jiné advokátní kanceláři, i v tomto období však stále kauza trestního řízení proti žalobci probíhala a byla mediálně známá a žalobce pocíťoval i nadále velmi výrazný zásah do jeho osobnostní sféry, týkající se právě narušení jeho pověsti a získání důvěry klientů. Tuto skutečnost potvrdili spolupracovníci žalobce z té doby, kteří poukazovali na nelehkou spolupráci s klienty, případně nutnou zastupitelnost žalobce v případech, kdy klienti neměli k žalobci důvěru, což se v mnohých případech stávalo, a také poukazovali na jeho časové vytížení, pokud jde o konání hlavních líčení, kterých se musel účastnit, a tedy jej nešlo po pracovní stránce stoprocentně využít. V příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání žalobce pak došlo taktéž ke změnám povahy a osobnostní stránky žalobce a výrazného vlivu na finanční situaci žalobce, přičemž tyto vlivy žalobce pocíťuje do současné doby. Nejistotu ohledně výsledku trestního řízení pak žalobce pocíťoval po extrémní dobu 9 let a 4 měsíců, a

ačkoliv nežádal odškodnění z titulu délky řízení, i toto je jedním z kritérií, kterým se soud v rámci žádosti o odškodnění nezákonného rozhodnutí zabývá.

24. Dle nálezu Ústavního soudu z 31. 3. 2005 sp. zn. I. ÚS 554/04, každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného. Samotné trestní stíhání důrazně zasahuje do soukromého a osobnostního života jedince, do jeho cti, dobré pověsti a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, což je později pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soud, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalovaná nestal, případně nebyl trestným činem. Rozhodnutí soudu o přiznání zadostiučinění v určité výši podle § 31a zákona č. 82/98 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb. o notářích a jejich činnosti, musí být s ohledem na požadavek vyloučení svévole přezkoumatelné, a tedy v něm musí být dostatečným způsobem vyloženy konkrétní důvody a kritéria, kterými se při jejich určení soud řídil. Za jedno z nich je přitom třeba považovat to, zda toto zadostiučinění je vzhledem ke konkrétním okolnostem případu způsobilé plnit svou kompenzační funkci, jinými slovy, zda příslušné závěry o její výši nelze považovat za „extrémní“ v tom smyslu, že se zcela vymykají smyslu a účelu dané právní úpravy (rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3016/2011).
25. Soud se i v novém projednání a rozhodnutí věci soustředil na případy obdobné, s žalobcem srovnatelné, které mohou být určitým vodítkem pro určení výše zadostiučinění v tomto konkrétním případě, i když je nutno zdůraznit, že každý případ je případem individuálním, a lze jen velmi těžko nalézt větší množství styčných bodů projednávaných případů, které by bylo možno srovnat. S ohledem na skutečnost, že původně srovnávaný případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 19 C 304/2011 dosud není pravomocně skončen, když tento případ byl použit jako srovnávací případ v posledním z rozhodnutí zdejšího soudu, avšak následně rozhodnutí soudu I. stupně, soudu odvolacího a dovolacího byla Ústavním soudem shledána protiústavními a byla zrušena (viz náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3183/15 ze dne 27. 9. 2016) a dosud ve věci není nově rozhodnuto, bylo na zdejším soudu, aby v případě projednávaném využil jiných možností srovnání, které ve své rozhodovací praxi nalezl.
26. Soud uvádí, že žalobce nedovedl konkrétní srovnávací případy soudu předložit, pokud soud vzal v potaz jemu známou rozhodovací praxi a měl využít obdobných případů řešených, poukazuje na dvě srovnatelná rozhodnutí zdejšího soudu, která následně při komparaci případů a určení výše finančního zadostiučinění v daném případě využil. První z případů byl citován již v minulém rozhodnutí, a to konkrétně rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 26 C 297/2011 ze dne 25. 10. 2012, které bylo potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 20 Co 48/2013-137 ze dne 11. 4. 2013. V daném případě bylo rozhodováno o zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí u žadatele, který byl stíhán pro trestný čin kráčení daně, poplatku, nebo obdobné dávky po dobu osmi let (doba o něco kratší než u žalobce, taktéž šlo o advokáta, pedagoga [redacted], kdy případ byl vysoce medializován a tomuto žadateli byla následně poskytnuta částka zadostiučinění ve výši 360 000 Kč). I v tomto projednávaném případě s ohledem na shodnou advokátní činnost posuzovaného, byl tento v průběhu trestního řízení velmi negativně vnímán nejen klienty, spolupracovnicemi, ale i širokou veřejností, což se taktéž projevilo ve ztrátě klientů, případně odchodu spolupracovnic v průběhu vedení trestního řízení, kdy tento advokát byl nucen propustit i podřízené, tedy na jeho činnosti závislé osoby. I tato osoba byla nucena uzavřít svou advokátní praxi, propustit pracovníky a žít ve strachu o další svou budoucnost. I tato osoba čelila následně po dobu vedení

trestního stíhání psychickým problémům, těžce snášela skutečnost, že proti ní je vedeno trestní stíhání, a to za situace, kdy byla přesvědčena, že se žádného činu nedopustila. Výrazně byl pak narušen i jeho soukromý osobní život, vztahy mezi přáteli a pracovní život. Značnou roli pak i v tomto projednávaném případě způsobila masová medializace případu, když zde šlo o osobu renomovaného advokáta, a případ vedení trestního stíhání se dostal na přední titulky jak televizních, tak novinových zpráv. Soud tedy uvádí, že pokud jde o tento případ, lze jej s případem žalobce srovnat, když nad rámec popsanych zásahů do osobnostních sfér ve shora uvedeném srovnávacím případě lze u žalobce shledat odůvodněnou obavu i o manželku, která byla v době vedení trestního řízení na mateřské dovolené a byla na žalobci zcela finančně závislá, tedy výraznější zásahy do finanční sféry žalobce. Bylo pak i prokázáno, že případné společné bydlení bylo znemožněno s ohledem na absenci poskytnutí hypotéky pro vedení trestního stíhání. Dalším srovnávacím případem je případ vedený u zdejšího soudu pod sp. zn. 10 C 284/2011, proti témuž advokátovi, jako ve shora uvedeném srovnávacím případě, kde bylo rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 2. 6. 2015 rozhodnuto o přiznání částky (celkově i s dobrovolným plněním žalované) 500 000 Kč. V tomto případě renomovaného advokáta byl tento opět stíhán pro trestný čin poškození věřitele, v délce sazby 2 až 8 let, byla proti němu vydána celkem 3 usnesení o zahájení trestních stíhání, a po dobu 2 a půl měsíce byl tento žalobce stíhán vazebně. Vazební nárok však byl odškodňován samostatně. Následně probíhala 2 souběžná trestní stíhání, a to po dobu celkově 9 let a 7 měsíců, kdy docházelo ke značné medializaci případu. Pokud jde o další specifika i této projednávané věci, byla podrobněji zmíněna právě u sp. zn. 26 C 297/2011, kdy bylo odškodňováno druhé samostatně vedené trestní stíhání.

27. Soud uvádí, že případy, které byly shora nastíněny, pak považuje za případy zcela srovnatelné, když v obou shora uvedených případech šlo o trestný čin se shodnou trestní sazbou, která hrozila i u žalobce, veden byl po téměř shodnou dobu (řízení vedené pod sp. zn. 10 C 284/2011) jako u žalobce, taktéž byly značně medializovány a taktéž výrazně zasáhly do osobnostních sfér žalobce jak současného, tak žadatele v projednávaném případě. Shodně potom jak současný žalobce, tak žadatel ve srovnávacím případě, jako advokáti byli nuceni pozastavit svou činnost, případně ztratili celkovou klientelu, byli po značnou dobu v nejistotě ohledně možnosti výkonu svého zaměstnání a především v očích klientů, spolupracovníků i známých ztratili veškerou důvěru a jejich osobní čest i čest profesní byla značně pošpiněna. Oba případy pak vykazují značné množství shodných, jednotících prvků, pokud jde o samotnou medializaci případu, zásahy do finanční sféry, případně i jiných sfér, v projednávaném případě do sféry finanční a ekonomické, v případě srovnávacím potom do sféry zdravotní (prokázány psychické problémy). Jak soud uváděl shora, ve shora uvedených případech, které byly projednávány částečně souběžně, a které následně byly zažalovány odděleně u zdejšího soudu pokud jde o jednotlivé nároky z nich vyplývající s ohledem na více zahájených trestních stíhání u téhož žalobce, lze ještě navíc vysledovat stíhání vazební, které však bylo odškodňováno mimo částky shora uvedené, samostatným nárokem a samostatným výrokem rozsudku.
28. Pokud jde o hledisko medializace případu, soud se k němu vyjadřoval již v předchozím rozhodnutí, když zmínil rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, které obecně vymezuje kritéria, která jsou vždy nutná při úvaze o poskytovaném zadostiučinění zohlednit a těmi jsou, jak bylo uvedeno shora, povaha trestní věci, délka trestního řízení a následky způsobené v trestním řízení v osobnostní sféře poškozené osoby. Nejvyšší soud pak uváděl návod, jak se následně vypořádat s výpočty, když uváděl, že nepovažoval za příléhavé stanovit matematický výpočet částky přiměřeného zadostiučinění za jednotku času, v němž se trestní stíhání odehrává, ale právě je potřeba vždy individuálně přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové

újmě došlo, zda například trestní stíhání bylo proti poškozenému zahájeno zjevně bezdůvodně, nebo dokonce s cílem jej poškodit. V projednávaném případě nelze dospět k závěru, že by dané trestní stíhání bylo proti žalobci vedeno s cílem jej poškodit, ničemu toto nenapovídá, avšak je nutno zohlednit především zásah do osobnostní, finanční, ekonomické a profesní stránky, který je u žalobce v příčinné souvislosti s vedením trestního stíhání značný. Pokud jde o faktor medializace daného případu, dle rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky nelze přičítat státu k tíži, že princip presumpce nevinny byl narušen sdělovacími prostředky, či dokonce, že jimi byl narušen vy značné míře. Právě medializace daného případu neustále rozvířovala okolnosti okolo vedení trestního stíhání žalobce po celou délku jeho vedení, když žalobce musel potom vysvětlovat, v jaké fázi se trestní řízení nachází a právě medializace a vedení celého trestního řízení a zprávy s ním spojené vzbuzovaly neustálou nedůvěru klientů v jeho profesní znalosti, dovednosti a vedly k případnému odmítání žalobce jako právního zástupce. Ataky klientů pak zasahovaly do jeho dobré pověsti, odborné způsobilosti, a to i přes zmiňovanou presumpci nevinny.

29. Závěrem soud tedy uvádí, že s ohledem na skutečnosti uvedené shora vycházel z adekvátní částky 500 000 Kč, která byla přiznána i v obdobném případě vedení trestního stíhání pod sp. zn. 10 C 284/2011 u zdejšího soudu, a kterou soud shledává příslušnou i na tento případ. S ohledem na částečné plnění ze strany žalované ve výši 115 000 Kč, a částečné přiznané plnění rozsudkem zdejšího soudu z 11. 3. 2014 ve výši 71 680 Kč (který zůstal nedotčen), soud pod výrokem I. přiznal nárok ve výši 313 320 Kč.
30. Pod výrokem II. soud žalobu co do zbytku nároku ve výši 500 000 Kč, který neshledal důvodným, zamítl.
31. Pod výrokem III. soud rozhodoval o náhradě nákladů řízení ze celkem 14 úkonů právní služby, dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (příprava a převzetí věci, podání žaloby, písemné vyjádření z 13. 8. 2012, účasti u soudních jednání před soudem I. stupně ve dnech 16. 5. 2013, 10. 9. 2013, 3. 12. 2013, 11. 4. 2014, podání odvolání k MS v Pze dne 26. 5. 2014, účast u ústního jednání dne 27. 1. 2015, odvolání k MS v Pze ze dne 16. 4. 2015, podání dovolání k NS ČR ze dne 15. 1. 2016, podání ústavní stížnosti ze dne 1. 7. 2016 a účast u ústního jednání dne 5. 6. 2018) podle § 9 odstavec 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. z punkta 50 000 Kč ve výši 3 100 Kč, za 1 úkon dle ustanovení § 142 odstavec 3 o. s. ř., když rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu, a dále za jednotlivé režijní paušály za tytéž úkony právní služby dle § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., to vše zvýšené o 21% řádně doloženého DPH advokáta, celkově tedy ve výši 57.596,- Kč.
32. Lhůta k plnění ve výroku I. a III. byla stanovena dle ustanovení § 160 odstavec 1 o. s. ř., část věty za středníkem ve lhůtě delší 15 dnů s ohledem na organizačně technické možnosti žalované plnit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího ve 3 vyhotoveních.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze navrhnout jeho výkon soudem či nařízením exekuce.

Praha 5. června 2018

Mgr. Lucie Vítková, v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hladíková.